

Chương 8

Anh Chân Thật Như Vậ Sao (2)

Phong hỏa đài này là nơi bằng phẳng rất hiếm có ở trên đoạn trường thành này. Rất nhiều du khách tụm hai tụm ba dựa vào tường thành nghỉ ngơi, tạo nhiều tư thế chụp hình.

Cố Bình Sinh mở chai nước, uống một hớp nước, “Muốn tôi chụp ảnh cho em không?” Nói xong từ trong túi quần lấy ra một chiếc thẻ mỏng.

Cô nhanh chóng trả lời tin nhắn với ba chữ: Đã chia tay. Sau đó cất di động, rất có trách nhiệm đưa tay muốn cầm máy ảnh, “Để em chụp cho thầy, đây là lần đầu tiên thầy đến đây.”

Khi hai người đang đẩy tới đẩy lui, bỗng nhiên có hai người phụ nữ trung niên ngoại quốc, cười ha ha dùng tiếng Anh nói muốn giúp hai người bọn họ chụp ảnh chung.

Đồng Ngôn vẫn là lần đầu tiên gặp phải trường hợp không cầu người mà ngược lại có người chủ động đến giúp mình chụp ảnh, có chút ngạc nhiên, nhìn thẳng vào mắt Cố Bình Sinh, anh chỉ mỉm cười đưa máy ảnh cho một trong hai người đó rồi nói câu cảm ơn.

Khi cầm lại máy ảnh, Đồng Ngôn nhìn thoáng qua, rất có xúc động muốn xóa hết mấy tấm ảnh này.

Trước kia khi Trầm Diêu còn hâm mộ thần tượng đã từng có nói qua, không cần chụp ảnh chung với ngôi sao, quả thật chính là phiên bản người đẹp và quái vật ngoài đời, vừa nhìn thấy có thể khiến cho cậu mắt mát mát buồn thương cả nửa tháng trời.

Hiện tại cô nhìn tấm ảnh chụp chung của chính mình cùng Cố Bình Sinh, cũng hơi có loại cảm giác đó, hơn nữa còn với bộ dáng giờ ngón tay chữ V ngàn hình không đổi.

Cố Bình Sinh cầm lấy, quay lưng về phía ánh mặt trời nhìn kỹ, nhưng thật ra anh rất vừa lòng, “Chụp không tệ.”

Có mỗi mình thầy không tệ mà thôi...

Buổi tối khi trở về, Cố Bình Sinh mở radio riêng cho cô nghe, sau khi dạy cô làm thế nào để chỉnh nút âm lượng, mới cho cô tự tìm chương trình mà cô muốn nghe để giết thời gian.

Kỳ thật những chuyện này Lục Bắc đã sớm dạy cho cô biết, nhưng khi nhìn thấy Cố Bình Sinh nói nghiêm túc như vậy, cô cũng giả vờ không hiểu mà nghe anh nói. Mãi cho đến khi anh nói xong, cô mới gật đầu trả lời, “Em hiểu rồi ạ, thầy chuyên tâm lái xe đi, em tự tiêu khiển được rồi.”

Khi chạy trên đường cao tốc, cô mở một kênh âm nhạc, bắt đầu nghe bảng xếp hạng những ca khúc mới. Đang lúc mơ mơ màng màng muốn ngủ, chợt nghe Cố Bình Sinh gọi mình, “Đồng Ngôn, phiền em giúp tôi xem điện thoại một chút, là ai đang tìm tôi. Điện thoại ở trong túi áo bên phải.”

Cô đưa tay, tiến vào trong túi áo của anh, nhanh chóng đụng phải chiếc di động. Có một tin nhắn chưa đọc. Nếu muốn xem là ai, sẽ phải đọc tin nhắn.

Anh hẳn là có ý này?

Đồng Ngôn do dự một lúc, mở màn hình chờ, xem tin nhắn gửi đến.

TK, tôi nhớ rõ ngày mai là ngày giỗ của mẹ cậu, mọi việc trong nhà tôi đã an bài giúp cậu rồi, hãy yên tâm nghỉ ngơi đi. Bình Phàm.

Ngày giỗ mẹ? Đồng Ngôn hoàn toàn cảm thấy mình đang năm mò, ngày mai là ngày sinh nhật của cô. Đương nhiên, Thầy Cố khẳng định sẽ không biết điều này. Nếu nhớ không nhầm, năm đó ngày 4 tháng 10 chính là ngày lần đầu tiên hai người gặp nhau ở bệnh viện Hiệp Hòa. Thì ra, mẹ anh thật sự đã qua đời vào ngày đó.

“Là ai?” Anh nghiêng đầu nhìn cô. Đồng Ngôn cầm điện thoại giơ lên trước mắt anh. “Cảm ơn em.” Anh nhìn lướt qua, lại quay đầu tiếp tục lái xe.

Không có gì khác thường, từ ánh mắt cho đến biểu cảm trước sau như một, vẫn rất bình tĩnh. Cho đến lúc xuống xe, anh vẫn kiên trì muốn đưa cô lên nhà. Trên hành lang được trang bị bằng những chùm đèn phát sáng theo âm thanh, nhưng đèn ở lầu ba và lầu bốn đã bị hư.

Khi hai người đi qua lầu hai, Cố Bình Sinh cố ý đi chậm lại, “Ngày mai tôi sẽ mua hai cái bóng đèn, chúng ta tranh thủ thời gian ban ngày mà thay chúng đi, bằng không buổi tối bà nội em đi lại sẽ rất dễ bị ngã.”

Cô muốn nói không cần, nhưng xung quanh lại tối đen như mực, nói ra cũng vô dụng.

Khi hai người đi đến chỗ rẽ lầu 4, rốt cuộc có thể nương được ánh đèn lầu 5, thấy mặt nhau. Cô dừng bước, nói với Cố Bình Sinh, “Thầy Cố đưa em về đến đây được rồi, đã khuya rồi, thầy cũng nên trở về nghỉ ngơi,” Cô nhớ tới việc anh vừa rồi nói sẽ đi thay bóng đèn vào ban ngày thì lập tức bồi thêm một câu, “Ngày mai em sẽ đi mua vài bóng đèn về, nhờ hàng xóm bên nhà bên cửa giúp

thay bóng đèn là được rồi, không phải phiền thầy lại đi thêm một chuyến đến đây nữa đâu.”

Ánh đèn lầu 5 động lại trong mắt anh, anh chỉ cười nói, “Không sao cả, ngày mai tôi cũng không có việc gì.”

Bỗng nhiên ở tầng trên truyền đến một tiếng động rất nhẹ, Đồng Ngôn theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, Cố Bình Sinh cũng theo động tác của cô nhìn về phía lầu 5.

Có bóng người dựa vào tường, không nói một tiếng nhìn bọn họ. Khuôn mặt không hề thay đổi, ngay cả vị trí chờ đợi cũng không có thay đổi. Trước kia anh cũng như thế này, luôn thích đứng ở chỗ đó, khiến cho cô lúc đó vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Khi đó hai người yêu nhau cũng không vất vả, ngoại trừ việc phải tránh né thầy cô giáo trong trường như hổ rình mồi, còn lại những gì mà Đồng Ngôn nhớ tới được thì tất cả là ngọt ngào.

Lúc ấy chuyện yêu sớm được lan truyền khắp trường học chính là về cô và anh.

Một người là học sinh được chú ý bồi dưỡng của trường cấp 3, một người là học sinh khiến người khác đau đầu nhất ở cấp 2.

Cảnh tượng được thấy thường xuyên nhất, bên trái của bảng thông báo của trường chính là tin vui Đồng Ngôn thi đua giành được giải thưởng, bên phải là thông báo xử phạt Lục Bắc gây gỗ đánh nhau trong trường học...

Lúc đầu Lục Bắc thường đứng ở cổng trường chờ cô, sau này vì kết quả quá kém không thể vượt qua kỳ thi chuyển cấp lên cấp 3 nên mỗi ngày sau khi tan học, không ngại đường xa tới đây đợi cô.

“Đồng Đồng.” Rốt cuộc anh cũng mở miệng, gọi tên cô.

Mọi người thường gọi cô là Ngôn Ngôn, duy chỉ có anh cảm thấy chính mình nên đặc biệt một chút.

Đồng Ngôn như bừng tỉnh, lúng túng nhìn Cố Bình Sinh, “Thầy Cố, hẹn gặp lại.”

Cố Bình Sinh cười cười, “Ngày mai gặp.”

Nói xong, xoay người đi xuống lầu. Đồng Ngôn đứng dưới lầu nghe tiếng bước chân xa dần, cô lấy hết dũng khí đi lên, nhìn người trước mắt càng ngày càng gần...

Cô không biết nói cái gì, im lặng làm cho con người ta bất an. Cuối cùng, cô đành phải hỏi một câu không đầu không đuôi, “Mùa thu mà anh còn mặc áo ngắn tay, anh không thấy lạnh sao?”

Trong một cái chớp mắt, anh dường như có rất nhiều điều muốn nói, lại bởi vì một câu tiếp đón thoải mái của cô mà mặt mày cũng đã nhanh giãn ra, “Không lạnh, sinh nhật vui vẻ.” Anh đưa ra một chiếc hộp màu bạc.

Đồng Ngôn không nhận, “Làm sao anh biết em đã trở về?”

“Ngày lễ nên trong nhà gửi đến rất nhiều đồ, anh lái xe đưa tới cho bà nội em mấy thứ.” Anh nói, tay vẫn đưa cái hộp kia ra, “Em chuẩn bị bước qua sinh nhật hai mươi tuổi của mình như thế nào đây?”

Vấn đề này, cho đến khi anh đi rồi, cô cũng không có trả lời anh. Thời điểm cô bước chân vào cửa thì bà nội đã ngủ, đèn bàn phòng khách còn sáng, là bật cho cô.

Căn nhà vốn không lớn là bao, quả nhiên có bảy tám hộp giấy đặt ở đó. Cô nung theo ngọn đèn, phân biệt từng cái hộp theo hoa văn ở trên đó, có hoa quả đồ uống, còn có rau dưa. Tòa nhà này không có thang máy, hẳn là chỉ có một mình anh khiêng lên, cô lấy kéo, mở từng cái hộp ra, đem những thứ trong hộp ra sau đó sắp xếp gọn gàng, trước mắt thậm chí có thể hiện ra bộ dạng của anh khi khiêng từng thùng một lên lầu.

Từng là một người rất lười biếng, giờ cũng trở nên yêu lao động như vậy.

Cuối cùng dọn dẹp cũng xong, còn thừa mấy thùng đồ uống. Đồng Ngôn kéo lớp băng dán của một thùng ra, lấy ra một lon Sprite, ngồi dưới đất, ‘cách’ bỏ mở nắp lon nước. Sprite không đá, uống vào cũng không ngon miệng như vậy. Chất lỏng ngọt ngấy chảy xuống yết hầu, ngược lại càng trở nên chua chát khó chịu.

Không biết vì sao, vừa rồi khi anh cười nói hẹn gặp lại, giọng nói giống hệt khi anh khóc lúc ấy.

Cô không thể quên được buổi tối hôm đó, anh ngồi ở ven đường, khóc như một đứa trẻ nhỏ mới được mấy tuổi, còn không ngừng lặp đi lặp lại, Đồng Ngôn em đừng đi Thượng Hải.

Tất cả mọi người đứng ở trạm xe bus đều quay đầu nhìn lại, từ người lớn cho đến trẻ nhỏ, đều nhìn anh với ánh mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra, phỏng chừng ai cũng chưa thấy qua một anh chàng thanh niên còn có thể khóc thành cái dạng này.

Mà chính cô khi đó gần như ngồi xồm trước mặt anh, một giọt nước mắt cũng không rơi xuống.

Đồng Ngôn uống nửa lon Sprite, mới phát hiện ra mặt mình ướt đẫm.

Cô cầm di động nhìn thời gian bây giờ, thế nhưng không biết là khi nào cô đã nhận được một tin nhắn tới. Là của thầy Cố: Giữa trưa ngày mai, tôi mang hai người ra ngoài ăn cơm, được không?TK.

Cô muốn từ chối, nhưng lại nghĩ đến ngày mai đặc biệt đối với anh như vậy, do dự trong chốc lát mới trả lời: Được.

Ngày hôm sau khi Cố Bình Sinh đến, bà nội còn đặc biệt cảm thấy rất kinh ngạc, hỏi thầy Cố làm sao mà biết hôm nay là sinh nhật Đồng Ngôn.

Cố Bình Sinh cũng bất ngờ, đưa mắt nhìn Đồng Ngôn.

“Bình thường em không để ý đến ngày sinh nhật lắm.” Đồng Ngôn chỉ có thể giải thích như vậy.

Kết quả bữa cơm chiều ăn rất phong phú, khi vịt nướng được dọn lên, Cố Bình Sinh rất tự nhiên rửa tay lau khô, tự lấy làm một phần con vịt đưa cho cô, “Tiểu thọ tinh, sinh nhật vui vẻ.”

Đồng Ngôn nhận lấy, đưa vào miệng cắn một miếng, tương ngọt lẫn cùng cùng hương vịt nướng khiến tâm tình con người ta cũng trở nên ấm áp hơn nhiều.

Rất nhanh anh vừa cẩn thận làm thêm một phần, vừa thêm gia vị vừa cẩn thận hỏi bà nội có ăn hành hay không? Hay là dùng tỏi đã giã nhỏ? Hay vẫn là cải củ?

Ánh mắt cùng giọng điệu như vậy, thật đúng là bác sĩ, một bác sĩ vô cùng ôn nhu. “Ăn ngon không?” Cố Bình Sinh quay đầu sang hỏi cô, “Nhiều người bảo vịt nướng ở đây ngon hơn so với Toàn Tự Đức. Tôi cũng là lần đầu tiên đến đây.”

“Ăn rất ngon.” Cô cũng rất nhanh cầm lấy bánh tráng mỏng, đặt bốn năm miếng thịt vịt cho đầy, cuốn gọn gàng đưa cho anh, “Cảm ơn thầy, thầy Cố.”

Có lẽ vì là ngày lễ, những bàn xung quanh đều là gia đình đến liên hoan, không khí trong nhà hàng đều rất hòa thuận vui vẻ. Cũng thật lâu rồi không có cảm giác như vậy, dù rằng mỗi lần cô trở về cô đều đưa bà nội ra ngoài ăn cơm, nhưng chỉ có hai người, luôn cảm thấy không đủ náo nhiệt, thậm chí còn có vẻ lạnh lẽo.

Cuối cùng nhân viên nhà hàng còn hỏi có cần dọn phần ăn này mang về hay không, Cố Bình Sinh vẫn còn nhớ kỹ việc bà nội có thói quen cho mèo hoang ăn, dặn nhân viên đóng gói lại, để cho bà mang những thứ này về cho lũ mèo hoang kia ăn.

Buổi tối khi đưa hai bà cháu về nhà, bà nội thật nhiệt tình giữ anh lại làm khách, “Hôm qua bạn học của Ngôn Ngôn mang tới rất nhiều hoa quả, bà rửa một ít mang ra cho hai đứa ăn một chút.”

Người già đều thích náo nhiệt, nhất là đối với người đã từng làm nghề giáo như thế này. Bà nội ở trong phòng bếp rửa hoa quả vừa nói chuyện luôn miệng với hai người. Đại ý chính là nói tâm địa bạn học của Ngôn Ngôn tốt lắm, ngày lễ ngày tết cũng lái xe mang đến rất nhiều quà, “Lúc đầu bà cũng ngại không dám nhận, nhưng mà thằng bé kia cứ nói trước kia Ngôn Ngôn hay dạy học cho nó, giúp nó không ít việc. Thằng bé còn nói mỗi năm trong nhà đều gửi rất nhiều đồ đến, ăn không hết để thế cũng lãng phí...”

Cố Bình Sinh đột nhiên hỏi cô, “Người hôm qua chờ em là bạn học của em à?”

Đồng Ngôn nhìn bóng bà trong bếp, trầm mặc trong chốc lát rồi mới nhẹ giọng nói, “Là bạn trai cũ của em,” Cô nói xong cảm thấy giọng nói của chính mình đã hạ xuống rất thấp, lập tức bồi thêm một câu nói đùa, “Trước kia em làm cho các thầy cô trong trường rất đau đầu, chuyện yêu sớm cả trường đều biết.”

Anh ngẫm nghĩ nhìn cô, “Có phải tôi nói sai gì rồi không?”

Thì ra mắt mát là giấu không được.

Đồng Ngôn cười cười, “Đúng vậy, thầy gọi chuyện thương tâm của em rồi, làm sao bây giờ?”

Cô chỉ tùy tiện nói thêm vài câu, muốn nhanh chóng qua đề tài này, không nghĩ tới Cố Bình Sinh lại cảm thấy có lỗi, uống một hớp nước, “Tôi đàn em nghe một khúc dương cầm, coi như quà sinh nhật tặng em.”

Tầm mắt của anh dừng trên cây đàn dương cầm đặt bên cửa sổ. Đó chính là vật dụng lớn nhất trong nhà Đồng Ngôn, là món quà của học trò bà nội khi về nước gửi tặng. Thật ra lấy trình độ giáo viên dạy nhạc tiểu học của bà nội, phần lớn cũng chỉ đàn “Hoàng Hà đại hợp xướng”, “Quốc tế ca” gì đó cũng là khó lắm rồi, nên cũng ít khi dùng đến.

Cô nhìn anh với ánh mắt không thể tin được. Sau đó liền nhìn anh buông cốc nước xuống, đi thẳng đến bên đàn dương cầm kiểu cũ bên cửa sổ rồi ngồi xuống.

Thời đại này mười người đã có tám người biết đàn dương cầm, bên cạnh cô, Trần Diêu chính là người chơi dương cầm đầu tiên được đặc cách tuyển thẳng vào dàn nhạc học viện, cho nên cô đối với loại nhạc cụ này đã không còn quá nhạy cảm nữa. Nhưng khi nghe Cố Bình Sinh nói muốn đàn thì vẫn cảm thấy bất ngờ.

Anh không nghe thấy, nhưng đàn rất hay. Chỉ tiếc cô không đàn được, cũng không hiểu lắm. Nhưng chỉ cần nhìn bộ dáng của anh khi đàn dương cầm, không hiểu sao lại thấy khóe mắt ẩm ướt, thế giới của anh hoàn toàn im lặng, ngay cả trong khúc dương cầm đang được đàn lên từng âm điệu kia, mà ngay chính bản thân anh cũng không thể nghe được...